

Kız ve Kütüphane Kedisi

Ebru Mina TOMURCUK

Kız ve Kütüphane Kedisi

Ebru Mina TOMURCUK

Maya kasaba kütüphanesini dünyadaki her yerden daha çok severdi. Her cumartesi bez çantasını kitaplarla doldurur ve kapanış saatine kadar okurdu. Yağmurlu bir öğleden sonra, şiiir rafının arkasından yumuşak bir hışırtı duydu. Göğsü beyaz, gözleri parlak kehribar rengi olan kömür grisi bir kedi başını uzattı. Küçük yuvarlak gözlükleri, ona bakarken parladı.

Kedi yaklaştı. "Merhaba," dedi, sanki konuşan kediler çok normalmiş gibi. Maya önce şaşkınlıkla nefesini tuttu, sonra gülümsedi. "Konuşabiliyorsun!" Kedi eğildi. "Ben Sayfalar. Bu kütüphaneyi ve tüm hikâyelerini korurum." Kırmızı kurdeleli tasmaında kitap şeklinde pirinç bir etiket vardı. "Kitapları çok seviyor olmalısın," diye ekledi, beyaz uçlu kuyruğunu sallayarak.

Maya hevesle başını salladı. "Seviyorum! Her gün okurum." Sayfalar'ın çentikli kulağı seğirdi. "O zaman biliyorsun, buradaki bazı kitaplar bitmemiş. Karakterleri huzursuzlanıyor." Onu uzun rafların yanından, kâğıtların uçtuğu bir köşeye götürdü. "Son zamanlarda bu karakterler kaçmaya başladı." Maya'nın ela gözleri kocaman açıldı. "Kaçmak mı? Nereye gidiyorlar?"

Sayfalar okuma salonunu işaret etti. Vahşi kızıl sakallı, elinde kâğıttan bir pala tutan uzun boylu bir adam, tahta bacağını yere vura vura ortalıkta dolaşıyordu. "Bir korsan!" diye fısıldadı Maya. Korsan gürledi: "Gerçek bir macera istiyorum!" Gümüş sarısı saçlı, eğri bir taç takan küçük bir kız, lavanta rengi elbisesi kâğıt gibi hışırdayarak bir sandalyenin arkasına saklandı. "Ben sadece hikâyemin nasıl bittiğini bilmek istiyorum," dedi yumuşak bir sesle.

Sayfalar gözlüklerini düzeltti. "Kimse okumadığında dışarı sızıyorlar." Maya kendini cesur hissetti. "Onları geri göndermeliyiz." Korsan kâğıttan palasını salladı. "Asla! Bu kütüphane benim bitmemiş hikâyemden daha eğlenceli." Kâğıt prenses iç çekti. "Ama biz buraya ait değiliz." Maya'nın bir fikri vardı. "Hikâyelerinizi bitirsek? O zaman mutlu bir şekilde evinize dönebilirsiniz."

Sayfalar başını salladı. "Maya haklı. Her hikâyenin bitmesi için bir okuyucuya ihtiyacı vardır." Korsan kızıl sakalını kaşıdı. "Bunu bizim için yapar mısın?" Maya çantasını açtı. "Bolca kitabım var!" Kâğıt prenses gülümsedi, mürekkep çizgisi desenleri parıldadı. "Bunu çok isterim." Korsan homurdandı ama kabul etti. "Yolu göster, küçük okuyucu."

Maya ve Sayfalar kaçakları sıcacık bir okuma köşesinde topladı. Maya, yatmaktan başka hiçbir şeyden korkmayan cesur bir korsan hakkındaki kitabı çıkardı. "Bu senin için," dedi korsana. Korsan sayfaları gözlerini kısarak baktı. "Ben okuyamam!" Maya sırıttı. "O zaman ben sana okurum." Okumaya başladı ve korsan öne eğildi, gür kaşları her kelimeyle yukarı kalktı.

Maya okudukça korsanın kâğıttan palası katılaştı. Tahta bacağı mutlulukla yere vurdu. "Şimdi hatırladım! Benim hikâyem hazine bulmak ve onu paylaşmakla ilgili." Kâğıt prenses Maya'nın hardal sarısı kolunu çekti. "Ya benimki?" Maya, gökyüzünü boyayan bir prenses hakkındaki kitabı seçti. "Dinle." Maya her rengi anlattıkça prensesin mürekkep çizgisi desenleri parladı.

Sayfalar kadife bir yastıktan onları gözetliyordu. "Harika gidiyorsun," diye mırıldandı. Ama daha fazla karakter belirdi! Karton kılıçlı bir şövalye, kâğıt mendil kanatlı bir peri ve katlanmış gazeteden yapılmış bir ejderha. "Olamaz!" diye bağırdı Maya. "Hepsine yardım etmeliyiz." Sayfalar kuyruğunu salladı. "O zaman hızlı ve akıllı olmalıyız."

Maya derin düşündü. "Hep birlikte okusak nasıl olur?" Her karaktere bir kitap verdi. Korsan hazineyi, prenses resim yapmayı, şövalye cesareti ve peri uçmayı okudu. Ejderha dostluk hakkında okudu. Yavaş yavaş her karakterin kenarları keskinleşti ve gerçek oldu. "İşe yarıyor!" diye sevindi Maya. "Yine hikâyelerinin bir parçası oluyorlar!"

Ama ejderhanın kitabının son sayfası eksikti. "Bitiremiyorum," diye üzüntüyle gürledi. Maya Sayfalar'a baktı. "Ne yapacağız?" Sayfalar'ın kehribar gözleri parladı. "Sonunu hayal ederiz." Maya gözlerini kapadı. "Ejderha kütüphanenin üzerinde uçuyor, her kitaba yıldız tozu serpiyor." Ejderhanın kâğıt kanatları çırpındı. "Evet! İşte bu!" diye bağırdı.

Karakterler tek tek kitaplarına döndü, el sallayarak veda ettiler. Korsan bandanasını düzeltti. "Teşekkürler, dostum. Hikâyem artık daha güzel." Kâğıt prenses reverans yaptı. "Seni hatırlayacağım, Maya." Kitabına adım attı ve sayfalar parladı. Sayfalar beyaz patisiyle Maya'nın eline dokundu. "Görüyor musun? Okumak hayal gücünün kapısını açar."

Maya ıřıldadı. "Sen olmasan bunu yapamazdım, Sayfalar." Kedi yüksek sesle mırıldandı. "Ben de bir okuyucu olmasa yapamazdım." Çantasının üstüne atladı. "Şimdi bir hikâye daha okuyalım mı?" Maya güldü. "Her zaman!" Büyük koltukta kıvrıldılar ve Sayfalar sıcak, gürültülü sesiyle yüksek sesle okumaya başladı.

O günden sonra Maya her gün okuldan sonra kütüphaneye gitti. Sayfalar her zaman şiir rafının yanında bekliyordu. Birlikte gizemler, maceralar ve masallar okudular. Bazen dikkatle dinlediklerinde raflardaki kitaplardan küçük sevinç çığlıkları duyabiliyorlardı. "Arkadaşların mutlu," diye fısıldadı Maya. Sayfalar başını salladı. "Çünkü onların hikâyelerini bitirdin."

Maya her kitabın bir kapı olduğunu öğrendi. Okuduğunda her yere gidebilir ve herkes olabilirdi. Hayal gücü kütüphanenin kendisinden bile büyüdü. O ve Sayfalar en iyi arkadaş oldular, sırları ve hikâyeleri paylaştılar. "Bugün ne okuyacağız?" diye sordu her sabah. Sayfalar sadece gülümser ve onu yeni bir rafa götürürdü.

Bir akşam, kütüphane sessizleşirken Sayfalar Maya'nın kucağına kıvrıldı. "Biliyor musun," dedi, "sen benim en sevdiğim hikâyesin." Maya ona sımsıkı sarıldı. "Sen de benim." Kitaplarla çevrili bir halde, pencerenin dışında güneş batarken birlikte oturdular. Maya, Sayfalar ve iyi bir kitabı olduğu sürece hayal gücünün maceralarının asla tükenmeyeceğini biliyordu.